

HORVÁTH-TÓTH ÉVA

Lépteid nyoma

Tündököl a hó, csak a napfény ébred most,
a tél szendereg,
leple alatt alszik a csend betakarva,
s lomhán lélegez.

A kerek hold fénye még ott vacog kéken
a jégbe fagyva
mozdulatlanul, mint szívben a fájdalom.
Tegnap úgy hagytad.

A táj őrzi lépted súlyának fehéren
roppanó hangját,
a lombtalan fák közt havat ráz, s a szél is
terólad danál.

Madártoll didereg az ágon, az ének
jégcsapként lehull.
Még jajdul bennem deres emléked, fázik
a lélek, s csitul.

Tündököl a hó, vigaszt simít a napfény,
súgja tavaszát,
harmattá szelídül a dér majd, s csendesül
szívben is a fáj.

Messzi vízió

Irigylem a napfényt, hogy lüktet ajkadon,
az esőt, hogy cseppenve simít arcodon,
a szellőt, hogy kócot súg fürtös hajadba,
a sálad, mert csókokat susog nyakadba.

Irigylem az estét, hogy melletted pihen,
a reggelt, hogy cirógatva kelt szelíden,
a csendet, hogy hallhatja kedves hangodat,
a világot, mert neki adtad mosolyodat.

Kalitkák

Elhúzott függönyöd részén a délután
lágyan csordogál
és méz-sárga szálakat aggat hajadba.
Meváltoztál.

A kék tollad, mint egy rosszul beállított
rádió, serceg
a papírlapon, a betűk kifulladásnak,
mert úgy sietsz.

Azt hiszed, nem érek rá, nekem igyekszel.
Másképp nézek rád.
Lennék szívedben kék madár, ha engednéd,
ha akarnád.

Bennem toporogva matat a maradás,
az idő megállt,
amikor nekem adtál egy darab mosolyt,
lelkemre szállt.

Nem merlek érinteni, nehogy elillanj
az életemből,
csak nézlek és hagyom, hogy kattanjon a zár
messzi csendből

forrasztott kalitkád ajtaján, hol boldog
rabodként várok,
hátha ébred egy ölelésed számomra.
Édes álmom.

Hívogató

Csibevirág mosolyog már,
tavasz remeg kicsiny szirmán,
dérfehéren kikandikál
zsenge füvek zöld ablakán.

Búbánatnak nincsen helye,
trillát érlel ágak hegye,
dobog a szív rügyfakadást,
fészket rak a sordély, sármány.

Napfény csikland, szellő hintáz
parány cseppben virág búbján.
Repülj, suhanj, segíts tavasz!
Víg örömmel létet fakassz!

Háládat

Ereszkedik mélyfeketén az est,
puhán susog a szatén, csendeleget
seregnyi gondolat, és fészket rak
verőereim ágán a hála.

Szerte ered bennem lüktetése,
együvé kulcsolja kezeimet
a temérdek, s köszönettel pereg
ajkamról a fohász fehér gyöngye.

Látom, belőlem mint emelkedik
fényesedve egy érzés az égig,
épp ahogy előtűnik virágok
kelyhéből az illat, s szíven csókol.

Betakar a mélyfekete este,
hálával gondolok életemre,
megpihen bennem a lélek szava,
s hallgatom, mit üzen az éjszaka.

Ég-csipkék

Mennyi ember! Nézem őket,
nem néznek fel, csak előre.
Vagy tán még le. Cipőjükre.
Senki sem les a felhőkre.

Láthatnátok, milyen szépek!
Pitymallatkor, verőfényben,
vihar előtt feszült csendben,
forróságban foszlányfelleg.

Vattacukor, bodros, bolyhos,
bárány éppen vagy gomolyos.
Cirrus, stratus vagy cumulus,
párna, fátyol elvarázsol.

Nézzetek fel! Fel az égre.
Pillantsatok kék szemére!
Bámuljátok elheverve,
rét-hencseren hemperegve!

Higgyétek el, hogy az élet
nem csak elvesz, ad kezével!
Isten szíve horgol égre
a szemünknek ég-csipkéket.

Csipkék hátán ül a lélek,
lázat lóbál, füttyörészget.
Ne csak cipőt, ne csak földet...
Nézzetek fel! Fel az égre...